

KRÁĽOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie

A NEOSTAL
ANI JEDEN

*Agatha
Christie®*

A NEOSTAL
ANI JEDEN

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Pokorná
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: *And Then There Were None*
preložila Katarína Jusková.

Na obálke a titulnom liste je použité logo Agathy Christie.

And Then There Were None Copyright © 1939 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *A neostal ani jeden* © 2021 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AND THEN THERE WERE NONE, AGATHA CHRISTIE
and the Agatha Christie Signature are registered trademarks
of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2020

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-220-2298-9

Carlovi a Mary

Toto je ich kniha – venujem im ju s veľkou láskou.

1

Sudca Wargrave, odnedávna na dôchodku, baľkal z cigary v kúte fajčiarskeho vagóna prvej triedy a so záujmom študoval správy zo sveta politiky v *Times*.

Odložil noviny a zadíval sa do okna. Vlak uhaňal cez Somerset. Hodil okom na zápästie – ešte dve hodiny.

V duchu prebral všetko, čo sa dočítal v novinách o Vojakovom ostrove. Svojho času ho kúpil americký milionár, náruživý jachtár, a postavil si na tom malom kúsku skaly naproti devonskému pobrežiu prepychový moderný dom. Najnovšia, v poradí tretia manželka amerického milionára pre tento šport nemala zmysel, nuž sa dom s ostrovom ponúkol na predaj. V novinách sa zjavili inzeráty, vynášajúce do neba jeho výhody a prednosti. Zakrátko ich vystriedalo strohé oznámenie, že ostrov kúpil istý pán Amis. Nato akoby sa roztrhlo vreco s výplodmi senzáciechtivých novinárskych grafomanov. Vojakov ostrov kúpila hollywoodska filmová hviezda Gabrielle Turlová! Chce sa na niekoľko mesiacov utiahnuť do súkromia! *Príčinnivá včielka* urobila jemnú narážku – ide azda o budúce hniezdočko kráľovskej rodiny??? *Pán Merryweather* sa údajne z dôverného prameňa dozvedel, že nový šťastný majiteľ je mladý lord L., ktorý bude tráviť na ostrove medové týždne – konečne kapituloval pred Amorovými šípmi! *Jonáš* získal hodnovernú informáciu, že si ho kúpilo ministerstvo námorníctva na prísne tajné pokusy!

Vojakov ostrov bol skrátka bonbónik!

Sudca Wargrave vytiahol z vrecka list. Samé nedešifrovateľné haky-baky, medzi ktorými bili iba tu a tam do očí prekvapu-

júco čitateľné, zrozumiteľné slová. *Drahý Lawrence... už dávno som o Vás nepočula... musíte rozhodne prísť na Vojakov ostrov... čarovný kútik... toľko čo povedať... staré časy... v lone prírody... vyhrievať sa na slniečku... 12.40 z Paddingtonu. Budem Vás čakať v Oakbridgei... a kvetnaté zakončenie: Srdečne Vaša Constance Culmingtonová.*

Sudca Wargrave zalovil v mozgu, kedy videl lady Constance Culmingtonovú naposledy. Musí to byť najmenej sedem – nie, osem rokov. Vtedy chodila do Talianska, kde sa vyhrievala na slnku v lone prírody – a s vidiečanmi. Neskôr údajne zamierila do Sýrie, kde sa vyhrievala na ešte prudšom slnku v lone prírody a s beduínmi.

Constance Culmingtonová je presne typ ženy, aká by si bola schopná kúpiť ostrov a obklopiť sa tajomstvom! Sudca Wargrave odobril vlastné logické uvažovanie ľahkým prikývnutím, brada mu klesla na prsia...

A zaspal...

Vera Claythornová, ktorá sedela vo vozni tretej triedy s ďalšími piatimi cestujúcimi, si oprela hlavu o sedadlo a zažmúrila oči. Vlak je rozpálený ako pecka. Pri mori bude skvele! Má z pekla šťastie, že zohnala toto miesto. Ak chce človek nájsť niečo cez prázdniny, väčšinou to znamená obháňať rákoš deciek – sekretárske miesta nerastú na stromoch. Ani sprostredkovateľská agentúra jej nedávala veľkú nádej.

A potom zrazu prišiel list.

Vaše meno a adresu zároveň s odporúčaním mi poslala agentúra pre sprostredkovanie kvalifikovaných pracovníčok, na základe čoho som usúdila, že Vás poznajú osobne.

Veľmi rada Vám zaplatím, koľko žiadate, a očakávam, že sa ujmete svojich povinností ôsmeho augusta. Vlak Vám odchádza 12.40 z Paddingtonu a budú Vás čakať na stanici v Oakbridgei. Prikladám päť libier na cestu.

So srdečným pozdravom

Vaša Nancy Zelda Amisová

Hore bola pečiatka s adresou *Vojakov ostrov, Sticklehaven, Devon...*

Vojakov ostrov! Noviny v poslednom čase o inom ani nepíšu! Všetky možné dohady a vzrušujúce chýry. Dozaista zväčša nepodložené. No dom naozaj postavil miliónár a pokiaľ ide o prepych, niet mu vraj páru.

Vera Claythornová, vyčerpaná posledným štvrtrokom v škole, si pomyslela: Miesto učiteľky na podradnej škole nie je bohvieaká výhra... Keby som aspoň zohnala dačo na lepšej škole...

Vzápätí ju zamrazilo pri srdci. Vďakabohu aj za to, povedala si. Koniec koncov ľudia nemajú radi, ak niekoho vyšetrujú vo veci vraždy, aj keď súdny lekár skonštatoval, že na tom neniem nijakú vinu.

Ba čo viac, pochválil ma za duchapřítomnosť a odvahu, roz-pamätala sa. Vyšetrovanie sa nemohlo skončiť lepšie. Aj pani Hamiltonová bola stelesnená láskavosť. Iba Hugo! Ale na Huga radšej nemyslieť!

Napriek horúčave v rozpálenom vlaku ju striaslo, keď si uvedomila, že ide zas k moru. Celý obraz sa jej znovu vynoril pred očami zreteľne a jasne. *Cyril pláva k skale, jeho hlava sa pohojdáva na vlnách... hore-dolu, hore-dolu...* Videla sa, ako pláva za ním, plynulo zaberá rukami, preráža vodu rýznym skúseným tempom, no s neochvejnou istotou, že ho nedostihne včas...

More – jeho sýtobelasé vody, rána, keď ležala na piesku...

Hugo – Hugo, ktorý tvrdil, že ju ľúbi...

Nesmie naňho myslieť...

Otvorila oči a zagánila na chlapa sediaceho naproti. Bol vysoký, mal ohorenú tvár, svetlé oči posadené blízko seba a pohrdavé ústa so zjavným náznakom krutosti.

Stavím sa, že ten človek zablúdil do zaujímavých končín sveta a kadečo poskusoval, pomyslela si.

Philip Lombard strelil očami po dievčati naproti a v duchu usúdil: Vyzerá celkom k svetlu, aj keď trochu ako učiteľka.

Chladnokrvná žena, to je jasné na prvý pohľad – s takou nie sú žarty v boji ani v láske. Dal by si povedať...

Zvraštil obrvy. Kroť sa. Nezabúdaj, že si tu pracovne. Treba sa sústrediť na kšeft.

Čo za tým väzí, dočerta? Ten chlapík sa tváril veľmi tajomne. Tak beriete alebo nie, kapitán Lombard? Sto guineí? zauvažoval on.

Vyslovil to nedbanlivo, akoby taká suma nestála za reč. Sto guineí, keď nemá čo do úst!

Ale žida neošmekneš – na židoch je nepríjemné práve to, že im neprejdete cez rozum – ak ide o peniaze, zakaždým vás prepuknú!

Bližšie informácie mi nemôžete poskytnúť?

Izák Morris rázne pokrútil malou plešivou hlavou.

Nie, pán kapitán, v nijakom prípade. Môj klient sa dopočul, že máte povest' chlapa, ktorý sa vynájde v každej situácii. Poveril ma, aby som vám ponúkol sto guineí, ak odcestujete do Sticklehavenu v Devone. Z vlaku vystúpíte v Oakbridgei, kde vás budú čakať. Odtiaľ vás odvezú do Sticklehavenu a prepraví motorovým člnom na Vojakov ostrov. Tam budete čakať na ďalšie inštrukcie.

Ako dlho? spýtal sa príkro Lombard.

Nanajvýš týždeň.

Kapitán Lombard si vykrútil švihácke fúzičky. Chápete, dúfam, že nemôžem urobiť nič... nič nezákonné, povedal a prevrátil žida očami.

Hrubé semitské pery zvlnil takmer nebadateľný úškrn a pán Morris vážne odvetil: Ak vám čosi také navrhnu, nik vám, prirodzene, nebude brániť, aby ste od dohovoru odstúpili.

Ten mizerný úlisný skrčok sa dokonca zaškľabil! Akoby tušil, že úcta voči zákonu nebola vždy v Lombardovom živote *sine qua non*...

Aj Lombard sa teraz nevdojak uškrnul.

Doparoma, tu a tam naozaj tancoval na tenkom ľade! Ale zakaždým z toho voľajako vybrádl. Nenájde sa azda problém, pred ktorým by kapituloval...

Veruže nie. Na Vojakovom ostrove akiste nebude núdza o zábavu...

Slečna Emily Brentová sedela v nefajčiari dôstojne vzpriamená, ako mala vo zvyku. Ani v šesťdesiatich piatich rokoch neschvaľovala záhaľku. Jej otec, plukovník zo starej školy, kládol veľký dôraz na vystupovanie na verejnosti.

Dnešná generácia má nehanebne voľné mravy – vo vlaku aj všade inde...

Slečna Brentová, obklopená svätožiarou vlastnej neomylnosti a neochvejnej zásadovosti, sedela v nabitom vozni tretej triedy povznesená nad nepohodlie i horúčavu. Prečo dnes ľudia robia so všetkým také komédie? Pri trhaní zubov sa dožadujú injekcie, hlcú prášky proti nespavosti, musia mať pohodlné kreslá a vankúše, mladé dievčatá sa len tak hocikde rozvalia a v lete sa otrčajú polonahé na pláži.

Slečna Brentová odhodlane stisla pery v úsilí slúžiť príkladom podaktorým príslušníkom ľudskej rasy.

Rozpomenula sa na vlašjšiu letnú dovolenku. Tento rok to bude celkom iné. Vojakov ostrov... Slovo za slovom si v duchu opakovala text, ktorý poznala takmer naspamäť.

Milá slečna Brentová!

Dúfam, že sa na mňa pamätáte. Pred niekoľkými rokmi sme v auguste spolu pobudli v belhavenskom penzióne a videlo sa mi, že máme veľa spoločného.

Teraz rozbieham vlastný penzión na ostrove pri devonskom pobreží. Myslím, že bolo načase otvoriť podnik pre staromódne zmyšľajúcich ľudí, s dobrou jednoduchou stravou, bez nahotí-niek či gramofónov vyrevujúcich do noci.

Budem veľmi rada, ak si nájdete čas a rozhodnete sa stráviť dovolenku na Vojakovom ostrove – celkom bezplatne, ako môj hosť. Bude sa vám hodiť začiatok augusta?

Povedzme ôsmeho.

Srdečne Vás pozdravuje

Vaša N. Z. A.

Kto je to? Podpis sa nedal rozlúštiť. Koľko ľudí sa podpisuje nečitateľne, pomyslela si rozhorčene Emily Brentová.

Usilovala sa rozpamätať na tváre z Belhavenu, kde strávila dve letá za sebou. Vybavila si milú ženu v stredných rokoch – slečnu... slečnu... akože sa volala? – mala otca kanonika. Ach, pani Altonová... nie, Almontová... čoby... Už to má! Ashtonová! Samozrejme, Ashtonová!

Vojakov ostrov! Čítala o ňom v novinách – spomínala sa tam akási filmová hviezda – alebo americký milionár?

Nečudo, že podobné miesta často núkajú za babku. Ostrov každému nesedí. Navonok to znie romanticky, ale ak sa tam človek usadí a na vlastnej koži spozná nevýhody života na opustenom mieste, je rád, ak sa mu podarí takého majetku zbaviť.

V každom prípade ma dovolenka nebude nič stáť, pomyslela si Emily Brentová.

Pri jej biednom príjme a hŕbe nevyplatených dividend by bol hriech takúto ponuku nevyužiť. Keby sa len vedela rozpamätať na pani – alebo slečnu? – Ashtonovú!

Generál Macarthur vyzrel z okna. Vlak vchádzal do Exeteru, kde musí prestúpiť. Aby čert vzal miestne lokálky, čo sa vlečú ani slimák! A Vojakov ostrov je pritom vzdušnou čiarou, čo by kameňom dohodil!

Nespomínal si jasne, čo je Amis zač. Zrejme priateľ Spoofoa Leggarda a Johnnieho Dyera.

... Prídu aj dvaja naši spoloční starí známi – bude to fajn príležitosť zaspomínať si na dávne časy.

Veruže by si rád pohovoril o starých časoch. Ešte donedávna mal pocit, že od neho kamaráti bočia. A to všetko pre hlúpe klebety, bodaj ich porantalo! Boh je mu svedkom, že to nebolo med lízať – ale odvtedy prešlo skoro tridsať rokov! Armitagea podistým svrbel jazyk. Zasran mizerný, čo ten môže vedieť! Ech, škoda to rozpitvávať! Človek si často kadečo nahovára, napríklad, že naňho niekto zazerá, hoci to nie je pravda.

Vráťme sa k Vojakovmu ostrovu. Je naň zvedavý. Kadečo sa

o ňom povráva. Na tom, že sa stal vlastníctvom ministerstva námorníctva, vojny či letectva, môže čosi byť...

Jedno je isté, ten dom tam postavil mladý americký miliónár Elmer Robson. Vrazil doň údajne tisíce. Je vybavený všetkým komfortom, aký si len obyčajný smrteľník vie predstaviť...

Exeter! Ešte hodina čakania! Nechcelo sa mu tam tvrdnúť. Najradšej by hneď pokračoval v ceste...

Doktor Armstrong sedel vo svojom Morrise, ktorý uháňal Salisburskou planinou. Padal od únavy... Každý úspech čosi stojí. Kedysi vyesedával v súkromnej ordinácii na Harley Street, upravený ako zo škatuľky, obklopený modernými lekárskymi prístrojmi od výmyslu sveta a najprepychovejším nábytkom – a čakal, vyčakával celé dni, či to vyjde.

A napokon sa dočkal! Mal šťastie! Šťastie a okrem neho, prirodzene, vedomosti. Bol dobrý lekár, ale na úspech to nestačí. Chce to aj šťastie. A naňho sa usmialo! Správna diagnóza, zopár vďačných pacientok – zazobaných, s významným spoločenským postavením – a zakrátko šlo jeho meno z úst do úst. „Odporúčam vám skúsiť Armstronga – je síce mladý, ale veľmi schopný... Pam obehala v posledných rokoch všetkých lekárov, a on hneď udrel klinec po hlavičke!“ A už sa to rozkrútilo.

Konečne to niekam dotiahol. Podaktoré dni nevedel, kde mu hlava stojí. Nemal si kedy vydýchnuť. Preto bol v dnešné augustové ráno šťastný, že odchádza z Londýna na ostrov pri devonskom pobreží a zopár dní si odpočinie. I keď nešlo o dovolenku v pravom zmysle slova. List, ktorý dostal, bol trochu nejasný, no priložený šek hovoril za všetko. Závrtná suma. Tí Amisovci musia mať peňazí ako maku. Ako vyrozumel, ide o menší problém. Manželovi robí starosti manželkino zdravie, rád by o ňom zistil niečo bližšie a zbytočne ju nevyplašil. Ona nechce o lekárovi ani počuť. Jej nervy...

Nervy! Doktor Armstrong zdvihol obočie. Ženské a ich nervy! Nuž ale kšeft je kšeft. Polovica jeho pacientok je beztak chorá iba z nudy, no keby im to dal človek jasne najavo, má po chlebe!

Diagnóza sa vždy nájde. Menšia porucha... (dlhočizné múdre slovo...) Vcelku nič vážne, ale treba to dať do poriadku. Stačí jednoduchá liečba.

Keď sa to tak vezme, aj medicína vychádza poväčšine z poznatku, že viera je najlepším lekárom. Doktor Armstrong bol navyše dobrý psychológ, ktorý vedel vzbudiť nádej i dôveru.

Môže si blahoželať, že sa mu podarilo po udalosti spreď desiatich... nie, spreď pätnástich rokov včas pozbierať. Bolo to o vlások! Len-len sa nepoložil! Ale šok mu pomohol spamätať sa. Raz a navždy sa rozlúčil s alkoholom. Panebože, veľa nechýbalo...

Vtom mu v ušiach zaľahlo trúbenie obrovského Dalmaina Super-Sports, ktorý prefrčal popri ňom aspoň stotridsaťkilometrovou rýchlosťou. Len-len že nevletel do živého plota. Zasa jeden z tých mladých bláznov, čo sa preháňajú po krajine. Poriadne mu pijú krv. Toto bolo tiež o vlások. Bodaj ho poranilo!

Tony Marston, ktorý sa za ohlušujúceho revu motora vrátil do Mere, v duchu zahromžil: Katastrofa, koľko kraksní sa moce po cestách! Večne treba niekoho obchádzať. Ale z prostriedku cesty neuhnú ani za svet! Jazdiť v Anglicku je poriadny nervák... ani porovnať s Francúzskom, kde si to človek môže pustiť na plnú paru...

Zastaví sa na pohárik alebo pôjde ďalej? Ech, času dosť! Má pred sebou už len takých stošesťdesiat kilometrov. Dá si džin so zázvorovým pivom. Pekelná spara!

Na ostrove bude možno zábava – ak počasie vydrží. Kto sú, dočerta, tí Amisovci? Akiste majú peňazi ako hovien. Jazvec má perfektný ňuch na také typy. Čo mu aj ostáva, neborákovi, keď večne smrdí grošom...

Dúfajme, že vedia namiešať dobrý nápoj. Pri zbohatlíkoch, ktorí sa nenarodili do prepychu, človek nikdy nevie. Škoda, že spľasla bublina o Gabrielle Turlovej, ktorá si kúpila Vojakov ostrov. Nedbal by chvíľu pobudnúť medzi filmovými hviezdami. Ale hádam sa tam naskytne zopár dobrých báb...

Vyšiel z hotela, ponáľahoval sa, zívöl, pozrel na modrú oblohu a vliezol do auta.

Kučeravý mládeneč, urastený ako jedľa, vysoký stoosemdešiat centimetrov, so sýtbelasými očami v opálenej tvári upútal pozornosť niekoľkých mladých žien, ktoré si ho uznanlivo premerali.

Zaradil rýchlosť, motor zaburácal, auto poskočilo a vyrútilo sa úzkou uličkou. Starci a poslčkovia bleskurýchlo odsakovali. Tí druhí však sledovali auto s neskrývaným obdivom.

Anthony Marston sa triumfálne uberal za svojím cieľom.

Pán Blore cestoval z Plymouthu osobným vlakom. V jeho oddelení bol len jeden človek, starší pán, akiste námorník, s mútym pohľadom, ktorému stále kľuckala hlava, až napokon zaspal.

Pán Blore si čosi starostlivo značil do malého zápisníka.

„To by boli všetci,“ šomral si popod nos. „Emily Brentová, Vera Claythornová, doktor Armstrong, Anthony Marston, starý sudca Wargrave, Philip Lombard, generál Macarthur, rytier Radu sv. Michala a sv. Juraja a nositeľ Radu za význačné služby. Služobníctvo – pán a pani Rogersovci.“

Zatvoril zápisník, vopchal si ho do vrečka a zaškúľil do kúta, kde podriemkaval jeho jediný spolupasažier.

Asi si uhol, usúdil znalecky.

Potom dôkladne a svedomito opäť všetko zväžil.

Nemalo by to byť ľažké. Uvidíme, ako to vypáli. Vyzerám, dúfam, dôveryhodne.

Vstal a zadíval sa do zrkadla. Nepreniknuteľná tvár, so svojimi fúzmi môže pri troche dobrej vôle budiť dojem vojaka. Sivé oči, posadené blízko seba.

Ako major zbavím, usúdil pán Blore. Počkať, bude tam ten starý veterán. Hneď by ma prekukol.

Južná Afrika bude ideálna! povedal si napokon. Ani jeden z nich s ňou nič nemá, a práve som čítal turistický prospekt, takže budem čosi vedieť.

Našťastie obyvatelia kolónií predstavujú paletu všetkých mož-

ných typov. Pán Blore mal pocit, že môže vystupovať v spoločnosti ako zámožný Juhoafričan bez obáv, že ho odhalia.

Vojakov ostrov. Pamätal si ho z chlapčenských čias... Páchnuca skala obsypaná čajkami, čo trčí z mora asi pol druhu kilometra od brehu. Nazvali ju tak, lebo pripomína mužskú hlavu – hlavu chlapa s vojenskou helmou.

Absurdný nápad, postaviť si na nej dom! Za nečasu to tam musí byť príšerné. Ale milionári sú ľudia plní rozmarov.

Starec v kúte sa prebral a vyhlásil: „S morom nie sú žarty – nikdy!“

Pán Blore chlácholivo prikývol: „Veru tak. Moja reč.“

Starec dvakrát zaštikútal a vzdychol si: „Bude búrka.“

„Kdeže, priateľko,“ namietol pán Blore, „je nádherne.“

„Aj tak bude,“ odsekol napaprčene starec. „Ja ju cítim.“

„Možno,“ pripustil pán Blore zmierlivo.

Vlak zastavil a starec sa knísavo vysúkal zo sedadla.

„Tuná vystupujem,“ povedal a začal mykať posuvnými dverami. Pán Blore mu priskočil na pomoc.

Na schodíku starec zastal, slávnostne zdvihol ruku a zažmurkal kalnými očami.

„Majte sa na pozore a modlite sa!“ zvolal. „Majte sa na pozore a modlite sa. Deň posledného súdu je blízko!“

Stratil rovnováhu a zrútil sa zo schodíka na nástupisko. Zo zeme zdvihol zrak k pánu Blorovi a s okázalou dôstojnosťou dodal: „Patrí to vám, mladý muž. Deň posledného súdu je tu čo nevidieť.“

Pán Blore sa znova uvelebil na sedadle. Ty máš k nemu oveľa bližšie ako ja, pomyslel si.

Netušil, ako sa mylí...

2

Pred oakbridgeskou stanicou postával hlúčik bezradných ľudí. Za ním nosiči s batožinou. „Jim!“ zakričal zrazu jeden z nich.

Taxikár k nemu pristúpil.

„Nejdete náhodou na Vojakov ostrov?“ zatiahol mäkkým devonským nárečím. Štyri hlasy svorne prisvedčili a ich majitelia na seba kradmo zaškúlili.

Taxikár sa obrátil k sudcovi Wargravovi, očividne najstaršiemu zo skupinky.

„Máme dva taxíky, prosím. Jeden musí počkať na osobák z Exeteru – bude tu asi o päť minút – príde ním jeden pán. Bol by niekto ochotný čakať, prosím? Bolo by to pre všetkých pohodlnejšie.“

Vera Claythornová, plne si uvedomujúc svoje postavenie sekretárky, pohotovo odvetila: „Ja počkám. Ostatní môžu pokračovať v ceste.“ Jej hlas i pohľad nadobudnutý na poste vyžarujúcim autoritu, ktorý uprela na svojich troch spoločníkov, nevtieravo, lež jasne naznačovali, kto tu má hlavné slovo. Akoby určovala, ktoré žiačky majú hrať v jednotlivých tenisových zápasoch.

Slečna Brentová sucho odvetila: „Ďakujem vám,“ a s ľahkým úklonom nasadla do auta, na ktorom taxikár pridržal dvere.

Sudca Wargrave vykročil za ňou.

Kapitán Lombard povedal: „Ja počkám so slečnou...“

„Claythornovou,“ dodala Vera.

„Ja sa volám Lombard. Philip Lombard.“

Nosiči vykladali batožinu na strechu taxíka.

Sudca Wargrave v aute náležitým tónom právnicka zdvorilo prehodil: „Dnes máme nádherný deň.“

„Veru hej,“ prisvedčila slečna Brentová.

Pravý distingvovaný džentlmen zo starej školy, pomyslela si. Celkom iný ako hostia v prímorských penziónoch. Pani či slečna Ashtonová má zrejme dobré styky...

„Poznáte tieto končiny?“ spýtal sa sudca Wargrave.

„Bola som v Cornwalli a v Torquay, ale v tejto časti Devonu som prvý raz.“

„Ani ja tento kraj nepoznám,“ povedal sudca.

Taxík sa pohl.

Vodič druhého taxíka sa spýtal: „Nepočkáte radšej v aute?“

„Nie,“ odvetila rázne Vera.

Kapitán Lombard sa usmial. „Tu na slnečnej strane stanice to vyzerá lákavejšie. Alebo chcete ísť radšej dnu?“

„Nie, ďakujem. Teším sa, že som konečne vypadla z vlaku. Bolo tam na zadusenie.“

„Máte pravdu,“ prikývol. „Za takéhoto počasia je cestovanie vlakom únavné.“

„Pevne verím, že ešte vydrží – myslím počasie,“ pokračovala Vera konverzačným tónom. „Anglické leto je vrtkavé.“

„Poznáte dobre tieto končiny?“ spýtal sa Lombard bez veľkej fantázie.

„Nie. Som tu prvý raz v živote,“ dodala rýchlo, s úmyslom okamžite objasniť svoje postavenie. „Svoju zamestnávateľku som ešte nevidela.“

„Zamestnávateľku?“

„Som sekretárka pani Amisovej.“

„Ach tak.“ Lombardovo správanie sa badateľne zmenilo.

V hlase mu zaznel o dtienok sebavedomejší a ľahkovážnejší tón. „Nie je to trochu nezvyčajné?“ spýtal sa.

Vera sa zasmiala. „Ani nie. Z ničoho nič jej ochorela sekretárka. Poslala telegram do sprostredkovateľskej agentúry, aby jej niekoho našli, a vybrali si mňa.“

„Aha. Čo ak sa vám tam nebude páčiť?“

Vera sa znovu zasmiala. „Je to len načas – cez prázdniny. Normálne učím na dievčenskej škole. Pravdupovediac, neviem sa dočkať, kedy uvidím Vojakov ostrov. V novinách sa o inom nepíše. Je naozaj taký úžasný?“

„Neviem,“ odvetil Lombard. „Ešte som tam nebol.“

„Vážne? Amisovci sú naň akiste veľmi hrdí. Čo sú to za ľudia? Povedzte mi o nich niečo bližšie.“

Neprijemná otázka, pomyslel si Lombard. Mám sa tváriť, že ich poznám, alebo nie? „Po pleci vám lezie osa,“ zahovoril rýchlo. „Nehýbte sa.“ Zahnal sa rukou. „Už je preč!“

„Ach, ďakujem. Toto leto sú všade.“

„Hej, asi pre tie horúčavy. Neviete, na koho čakáme?“

„Nemám ani potuchy.“

V ušiach im zaľahol prenikavý ľahavý hvizd bližiaceho sa vlaku.

„Už je tu,“ povedal Lombard.

Z vlaku vystúpil vysoký starý pán s vojenským držaním tela, krátko prstrihnutými sivými vlasmi a pestovanými bielymi fúzmi.

Nosič, ktorý trochu zapletal nohami pod váhou veľkého koženého kufra, ukázal na Veru a na Lombarda.

Vera pohotovo pristúpila k starému pánovi. „Som sekretárka pani Amisovej. Auto už čaká.“ Po krátkej odmlke dodala: „Toto je pán Lombard.“

Vyblednuté modré oči, bystré napriek pokročilému veku, si premerali mladého muža od hlavy po päty. Úsudok, čo sa v nich mihol, bol veľavravný, keby ho bol mal z nich kto vyčítať. Fešák, ale čosi na ňom nesedí...

Trojlistok nasadol do taxíka. Prešli ospanlivými uličkami mestečka Oakbridge, pol druha kilometra po diaľnici na Plymouth a napokon sa pohrúžili do spleti strmých a úzkych blatistých poľných ciest, hadiacich sa krajinou a utopených v zeleni.

„Túto časť Devonu vôbec nepoznám,“ prehovoril generál Macarthur. „Bývam vo východnom Devone – presne na hranici s Dorsetom.“

„Je to tu ozaj čarovné,“ vzdychla Vera. „Kopce, červená zem, samá zeleň. Romantický kút.“

„Na môj vkus príliš zastrčené...“ namietol Philip Lombard. „Osobne dávam prednosť otvorenej krajine, kde človeku nič nebráni vo výhľade...“

„Akiste ste pochodili kus sveta,“ prihovoril sa mu generál Macarthur.

Lombard mykol plecom, akoby to nestálo za reč. „Čo-to som videl.“ Teraz sa spýta, koľko mám rokov a či som bojoval vo vojne. Nato sa takí starí kozáci nezabudnú spýtať nikdy.

Ale generál Macarthur na vojnu reč nezaviedol.

Vyšplhali sa do strmého kopca a zbehli kľukatou cestou do Sticklehavenu – osady s hrstkou domčekov a niekoľkými rybárskymi člmi na brehu.

Odtiaľ prvý raz zazreli Vojakov ostrov, čo na juhu vystupoval z mora, zaliaty žiarou zapadajúceho slnka.

„Je to dosť ďaleko,“ poznamenala prekvapene Vera.

Predstavovala si ho celkom ináč – bližšie k brehu, s elegantným bielym domom na útese. Odtiaľto však bolo vidieť len ostrú siluetu brala, čo trochu pripomínalo obrovskú hlavu vojaka. Vyžarovalo z nej čosi zlovestné. Vera sa zachvela.

Pred krčmičkou U siedmich hviezd sedeli traja ľudia. Starcky zhrbený sudca, meravo vystretá slečna Brentová a akýsi hrmotný chlap drsného zovňajšku, ktorý vstal a šiel im na proti.

„Povedali sme si, že na vás počkáme a pôjdeme všetci spolu,“ oznámil im. „Dovoľte, aby som sa predstavil. Volám sa Davis. Roderick – rodený Juhoafričan, hehehe!“ zasmial sa žoviálne na vlastnom žarte.

Sudca Wargrave naňho zagánil, očividne rozmrzený, že už nie je v jeho moci prikázať, aby všetci vyprázdнили súdnu sieň. Slečna Emily Brentová si zrejme nebola načistom, či sú jej obyvatelia kolónií sympatickí, alebo nie.

„Nechce sa niekto potúžiť, skôr ako sa nalodíme?“ spýtal sa pohostinne pán Davis.

Keď sa jeho návrh nestretol s odozvou, zvrtol sa a zdvihol ukazovák.

„Potom niet čo váhať. Naši milí hostitelia čakajú.“

Možno mu neušli rozpaky na tvárach navôkol. Poznámka o hostiteľoch očividne paralyzovala.

Na Davisovo gesto sa od múru obďaleč odlepil chlap a podišiel k nim. Kolísavá chôdza prezrádzala morského vlka. Mal vetrom ošfahanú tvár a tmavé, trochu uhýbavé oči.

„Ste prichystaní nalodiť sa, dámy a páni?“ zatiahol mäkkým devonským nárečím. „Čln čaká. Autom majú prísť ešte dvaja páni, ale podľa pokynov pána Amisa na nich netreba čakať, lebo ktovie, kedy sa zjavia.“

Všetci sa zdvihli a vykročili za ním k neveľkému kamennému mólu, pri ktorom sa na vode pohojďával motorový čln.

„Je akýsi malý,“ ošívala sa Emily Brentová.

„Ale spoľahlivý, madam,“ presviedčal ju majiteľ. „V Plymoutheste na ňom raz-dva.“

„Je nás priveľa,“ vyriekol s ostrým nesúhlasom sudca Wargrave.

„Tento člň odvezie dvakrát toľko ľudí, pane.“

„Nič sa nedeje,“ prehodil bezstarostným, zľahčujúcim tónom Philip Lombard. „Čas je nádherný a more pokojné.“

Slečna Brentová so zjavným zdráhaním nastúpila do člňa za pomoci jeho majiteľa. Ostatní ju zaradom nasledovali. Malé spoločenstvo zatiaľ nejavilo známky spolupatričnosti. Každého akoby tí ostatní privádzali do rozpakov.

Chystali sa odraziť od brehu, keď ich sprievodca s hákom v ruke znehybnel.

Nadol strmým svahom sa do osady rútilo auto, také neskuťočne krásne a mocné, že vyzeralo ako sen. Za volantom sedel mládenec s vlasmi rozviatymi vetrom. V blčiacom svetle zapadajúceho slnka nepripomínal ľudskú bytosť, lež mladého boha, hrdinské božstvo zo severskej ságy. Zatrúbil a burácavý zvuk sa k nim vracal od skál vrúbiacich zátoku v niekoľkonásobnej ozvene.

Bol to veľkolepý okamih. Anthony Marston v ňom vyzeral sťa nadpozemské zjavenie. Neskôr si na tú chvíľu spomenul nejeđen zo svedkov tohto výjavu.

Namojveru čudná kompánia, pomyslel si Fred Narracott, usadený pri motore. Hostí pána Amisa si predstavoval inakšie. Rozhodne štýlovejšie. Ako rozprávko bohatých pánov a dámy v jachtárskych úboroch, sebavedomých a už na prvý pohľad dobre situovaných ľudí.

Títo majú poriadne ďaleko od účastníkov čurbesov pána Elmera Robsona. Na pery Freda Narracotta vysadol ľahký úškrn, keď si spomenul na miliónárových hostí. To teda boli žúry, kloúbúk dolu – chľast tam tiekol potokom!

Pán Amis musí byť čudný patrón. Zvláštne, že sa s ním došial nestretol – ani s pani Amisovou. Zatiaľ sem ani nenakukli. Všetko zariadľoval a platil pán Morris. Pokyny boli jasné, pe-